

A három szentírási rész összefoglalóan a hit megrendíthetlenségével hozható összefüggésbe. Bileám szavai a hit feltétlen erejéről szólnak. Aki hisz, Istentől kap választ, Isten akaratát ismeri. A Jézusi példabeszéd ugyanezt a feltétlen nagyságot magyarázza. Jézus megátkozza és kiszárítja a gyümölcsöt nem hozó fügefát, majd azt példázza, milyen földöntúli nagyságra képes a hit.

Érdekes, hogy a főpapok a templomban nem a csodatett tényét kérdőjelezik meg, hanem azt, hogy Jézus hatalma honnan való. Ha a papok a csoda valóságában kételkedtek volna, miért nem vonták azt kétségbe?

Mai szemmel is felfoghatatlan, hogyan lehetne képes az Istenbe vetett hit szürreális dolgokat véghezvinni. Nem sokunknak adatik meg az az ajándék, hogy részesülhetünk az isteni csodákban, vagy akár az, hogy a csodákat ne racionális, emberi léptékű szemmel vizsgáljuk.

Manapság a magát „felvilágosultnak” tekintő nyugati civilizáció elfordult a kereszténységtől, az élet minden területére racionális magyarázatokat fabrikálunk - ha Isten empirikusan nem ismerhető meg, Isten nem is létezik. Még keresztényként is gyötrik kétségek a hitünket, és egyes tanításokat feltételesnek kezelünk, vagy egyes értelmezéseket nem tudunk magunkévá tenni. Egyik legfőbb egyetemes keresztény apostoli hitvallásunkban is hitünkről teszünk komoly kijelentéseket, de el tudjuk-e képzelni pl. az Istent három személyben, tényleg hisszük, hogy hitünk ereje képes hegyeket megmozgatni, holtat feltámasztani, fügefát kiszárítani? Sokszor halljuk a Szentírás képletességét, hogy nem kell a leírtakat „szentírásnak” venni. Fel tudja-e fogni a hitet a racionalitás, az emberi elme végletessége? Jézus erre ad választ a főpapoknak, amikor felfoghatatlan tettekre utaló kérdésre akkor adja meg a választ, ha más hasonló kérdést helyette is megválaszolnak.

A hit nagysága emberi ésszel nem fogható fel. Kereshetünk rá válaszokat, de az mind csak a racionális magyarázatok továbbgörgetése lesz, és ha a hitet ettől tesszük függővé, a hitünket racionális magyarázatoktól teszi függővé, feltételessé.

Az én válaszom saját kételkedésemre a következő: az Istenbe vetett feltétlen bizodalom maga a hit, abban kell hinnünk, hogy kérésünk nap, mint nap meghallgattatik, hogy az Isteni gondviselés kegyelme megadatik. Ha a válasz nem származhat embertől, Istentől kell kérni a választ, hogy „*a szem megnyíljon*”, vele kell keresni a találkozást, nyitott szemmel járni és végiggondolni, mikor és hogyan részesülünk kegyelméből, ápolni a még bizonytalan hitünket, és szüntelenül bízni abban, hogy hitünk megrendíthetlenné válik, és erre a fontos kérdésre megnyugtató választ kapunk.

Az Advent, a várakozás időszaka, amikor általában nagyobb figyelmet fordítunk hitünk ápolására. Megfelelő idő, hogy keressük a találkozást Istennel, elcsendesedjünk, feltegyük kérdéseinket, és lássuk „*sátrakat, és hajlékokat*”, Isten ajándékait, hogy hitünk megerősödhessen.

Balogh Áron, Debrecen